

Mennnnék eléd, mert itt vagy már közel.

A déli oldalon leselkedel.

Gyökerek hallják könnyű léptedet,

átküldesz egy-egy halk lehetetet,
mely szűzies még és illattalan,

de sejtető, jó langyossága van.

Csak arcom érzi még, nem sejtí más,

varázs van benne, keltető varázs.

Ahol jársz, néma éberség fogad,

keresed a rügyes sombokrokat,

hogy langyosságoddal rájuk lehelj

s kipattanjon a sárga kis kehely.

Feljössz az élre, melyet hó erez,

íj válladon, a hátadon tegez,

benne az arany nyílakat hozod,

melyekkel a telet megnyilazod.

Mennék eléd, s mint fényváró anyám,

még utoljára elkiáltanám

nevedet, melyből napfény sugaraz:

Tavaszi, tavasz! Tavasz, tavasz, tavasz!